

Az Ependymoma-légió

[2014. július]

– Andreas, hol vagy, hova indulsz,
merre mész, Fiam, Andreas?
Előre a Borostyánúton?
A Via Romanán megállsz?
Merre vetődsz, édes Fiam,
hová csapódsz, milyen szavak
úznak el a Mithras-szentélytől?
Úlj le, hogy meghallgassalak.

Andreas, hallgatnak a vértől
lucskosra mázolt égiek,
ne higgy, Fiam, a hívásuknak,
mert istenek itt nincsenek!
Nincs itt isten, Fiam, egy szál sem,
egy sem tévedt ide e tájra,
imára, bacchanáliára,
Jupiterre mondom, ne tudd,
merre fészkelnek, merre égnek,
hol várják őket a szirének,
hol égnek ki, mely kikötőben,
Bacchus kis offshor kocsmájában,
ahol in vino veritas van?!

Édesanyád vagyok, én mondom:
– Hagyd a batyud, ne köss te kardot,
minek a lándzsa és a vért,
ha én halok meg tőlük, mért?!
Miért szegődnél légiósnak,
Fiam, csak mert hallod, azért,
hogy írva van, írva vagyon
apokrif testámentumokban,
hogy tizenhárman Aradon?

– Édesapád vagyok, én kérek,
amit a vátesz írt, ne légyen
szent az a szó, ma semmiképpen,
azt írja ő, hogy dörg az ágyú,
dörgött Vízakna s Déva közt,
elveszett transzszilvániákban
egy ágyú égbe költözött.
Mit kajtatsz e sorok mögött?

Hajnalodik most Aquincumban,
zöld a liget, az inged szárad,
hurbolja azt vagy 20 évszázad,
mert az kell majd mindenkinek,
harminc ezüstért veszik meg.

– Andreas, Te most hova készülsz,
siheder vagy még, kiskamasz,
Anyád vagyok, velem maradsz,
és eljátszhatsz majd a lugasban,
itt a gyerek siserehad
és ott majd én is játszom véled,
bújócskát, te azt kedveled,
és én hoppszlá, meg is talállak,
és felmutatlak a világnak!
Nem kell hozzá ács és kereszt,
a világ úgyis megtanulja,
és fel is mondja a neved!

– Apai szavam el ne vedd,
Andreas, ne menj el, ne tedd!
Ne menj tizenkét évesen,
milyen város az, milyen ország,

milyen menny az, vagy épp pokol?
Milyen égi lugas vagy kráter,
ahová szól a behívód?
Pannon földről mely égi rónán
vonulsz, legkisebb légiós?

Mi a neve az elmúlásnak,
mit neked MR-en találtak?
Hová téged besoroznának,
mi a neve a dicshalálnak?

E-pen-dy-mo-ma, E-pen-dy-mo-ma,
milyen szép szó, és hogy ragyog ma!
Lüktet, és magával sodorna,
E-pen-dy-mo-ma, E-pen-dy-mo-ma,
mintha római szabadjáték,
mintha kis kópé-játszma volna.

Bájos, kis mennyei végjáték,
tizenkét éves gyerekeknek,
kiket jó Bacchus kocsmájában
megrészegült istenek szeretnek.

Holt nyelven életedért szólva:
Ependymoma, Ependymoma!
Nem mész, Andreas, oda nem mész,
Apád vagyok, és nem engedlek,
szentnek se mész, se eretneknek!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Balázs Tibor

Látó Szépirodalmi Folyóirat